

DODATEK TECHNICZNY

DO PRZEWODNIKA GIMNASTYCZNEGO „SOKÓŁ”

Rok V.

Nr. 5

Wskazówki i przepisy na zlot w Poznaniu

w r. 1929.

UWAGI OGÓLNE.

Zlot w Poznaniu — to egzamin naszej pracy, złożony przede wszystkim przed samymi sobą, dalej przed całym społeczeństwem polskim, w końcu przed bracią sokolą słowiańską i całym niemal światem gimnastycznym, który w zlocie tym w osobach swych delegatów udział przyjmować będzie.

Troską przeto całego sokolstwa polskiego winno być staranie, aby ten egzamin wypadł jak najpomyślniej dla nas, aby zarówno nasi przyjaciele, jak i niechętni nam, którzy każdą wadę i usterkę naszą zauważą i wyolbrzymią, wynieśli ze Zlotu wrażenie, iż praca wychowawcza i karność w sokolstwie nie są tylko pustymi frazesami, lecz istnieją naprawdę i stanowią chlubę naszej organizacji. Każdy poszczególny druh czy druhna winni pamiętać, że według zachowania się każdego z nas sędzić będą o całym sokolstwie.

Na władzach sokolich, gniazdowych i okręgowych, leży obowiązek pouczyć o tem młodzież i członków swych, udających się na zlot, wpoić w nich przekonanie o konieczności odpowiedniego zachowania się i czuwać nad tem zachowaniem od chwili wyjazdu z gniazda, aż do chwili powrotu doń.

„Jak cię widzą, tak cię piszą“ mówi przysłowie. A więc udający się na zlot na ubiór swój muszą zwrócić nader baczną uwagę. Ubiór, zarówno uroczysty, jak ćwiczebny, musi być ściśle przepisowy, bez żadnych samowolnych dodatków, ozdób, i t. p. Musi być cały i czysty, starannie nałożony i noszony. Musi posiadać przepisowe odznaki, a więc odznakę złotową oraz odznakę gniazdową. Z innych odznak można nosić tylko te, które są przewidziane regulaminem odznak. Dopilnowanie

staranności i przepisowości ubioru ciąży w pierwszym rzędzie na władzach gniazdowych.

Również ważnym jest zachowanie się podczas drogi na zlot i z powrotem i podczas samego zlotu. Nie potrzebujemy chyba tłumaczyć, że zjazd kilkunastu tysięcy osób odbyć się może składnie i spokojnie wtedy tylko, gdy wszyscy uczestnicy stosować się będą chętnie i bez szemrania do ustalonych przepisów i do poleceń i wskazówek kierowników zlotu. Dlatego też od chwili wyjazdu z gniazda, aż do chwili powrotu doń bezwzględna karność sokoła musi być jaknajściślej przestrzegana. Rozkazy i polecenia władz sokolich oraz ustanowionych przez nie funkcjonariuszy zlotowych muszą być spełniane bez ociągania się i oporu. Sprzeczki i spory nie mogą mieć miejsca.

Uczestników obowiązuje wzajemna grzeczność i uprzejmość względem siebie. Tembardziej obowiązuja one względem gości zlotowych: sokolów polskich z po za Kraju, sokolów słowiańskich i zagranicznych drużyn gimnastycznych. Należy im wszędzie ustępować pierwszeństwa, pamiętając, że są naszymi gośćmi.

Używanie a tembardziej nadużywanie alkoholu podczas zlotu jest niedozwolone. Uczestnik zlotu w stanie nietrzeźwym pozbawionym zostanie legitymacji zlotowej i po powrocie do gniazda poddany zostanie karze dyscyplinarnej włącznie do wykluczenia z szeregów Sokoła.

Przepisy kolejowe.

1. Oddziały Sokole, złączone na czas przejazdu koleją w jedną całość i załadowane do jednego wagonu lub do kilku wagonów w jednym pociągu, nazywają się transportem kolejowym i podlegają rozkazom specjalnie wyznaczonemu komendanta transportu.
2. Komendanta transportu wyznaczają władze sokole gniazdowe, okręgowe czy dzielnicowe, zależnie od tego, czy transport składa się z członków jednego gniazda lub jednego okręgu, czy też całej Dzielnicy. Komendanci większych transportów mogą mieć wyznaczonych jednego lub kilku pomocników.
3. Komendantowi transportu posłuszni będą w czasie podróży wszyscy członkowie jego transportu bez względu na zajmowane przez nich stanowiska służbowe w Sokole.

4. Komendant transportu osobiście lub przez swych pomocników załatwia wszelkie formalności z władzami kolejowymi, odbiera od nich skład pociągu, oznacza wagony numerami kolejnymi, wyznacza miejsca, zarezerwowane dla Władz, oddziału Sanitarnego i Komendy transportu, spotyka przed stacją oddziały sokole, należące do transportu i wskazuje im ich miejsce w pociągu, wreszcie wyznacza na każdy wagon komendanta wagonu.
5. Komendant wagonu przestrzega, aby jadący w jego wagonie uczestnicy transportu ściśle stosowali się do przepisów kolejowych, do rozporządzeń komendanta transportu i do wskazówek niniejszego regulaminu, zapobiega wszelkim sprzeczkom i sporom, pilnuje porządku i czystości w swoim wagonie.
6. Uczestnicy transportu obowiązani są:
 - a) stosować się do zarządzeń i wskazówek komendanta transportu i komendantów wagonów oraz służby kolejowej.
 - b) zająć we wskazanym przez komendanta transportu wagonie oznaczone przez komendanta wagonu miejsce i nie zmieniać go samowolnie w ciągu całego przejazdu.
 - c) nie przechodzić w odwiedzinę z wagonu do wagonu ani w czasie drogi, ani nawet podczas postojów.
 - d) nie wysiadać samowolnie z wagonów podczas zatrzymywania się pociągu na stacjach, nie wydalają się poza obręb stacji przy postojach dłuższych, gdy na wysiadanie z wagonu pozwoli komendant transportu, i niezwłocznie po sygnale „na wsiadanie“ zająć swe miejsce w wagonie.
 - e) zachowywać się podczas podróży spokojnie, nie wszczynać krzyków i hałasów, sprzeczek i kłótni.
 - f) nie zaśmiecać wagonu.
7. Używanie alkoholu i gra w karty są surowo wzbronione.

Ulgi taryfowe.

I. Przy przejazdach pojedynczych.

1. Podróżni, jadący do Poznania i powracający z Poznania do stacji pierwotnego wyjazdu mogą korzystać w wago-

nach klasy I, II i III pociągów osobowych, mieszanych lub pośpiesznych z ulgowych biletów powrotnych za opłatą $\frac{2}{3}$ taryfy normalnej odnośnej klasy i kategorii pociągu.

2. Ceny biletów powrotnych oblicza się oddzielnie za odległość do Poznania i oddzielnie za odległość z Poznania, przyczem obliczone w ten sposób kwoty zaokrągla się w klasie III do najbliższej liczby wzwyż, podzielonej przez 10. W klasie II ceny są $1\frac{1}{2}$ raza, a w klasie I — $2\frac{1}{2}$ raza wyższe, niż w klasie III.

3. Czas ważności biletów powrotnych wynosi, niezależnie od odległości, 15 dni.

4. Bilety powrotne na przejazd, nie przekraczający w jedną stronę 300 km., nie uprawniają do przerwy podróży.

5. W razie przejścia z biletem powrotnym do klasy wyższej lub do pociągu droższego uiszcza się dopłatę w wysokości normalnej różnicy cen biletów odnośnych klas i pociągów, obliczonej według postanowień, zawartych w dziale I, rozdziale B taryfy niniejszej.

6. Przy wyjeździe z Poznania bilet powrotny musi być okazany organowi stacyjnemu, sprawdzającemu bilety, i ostemplowany przez tenże organ.

Ujawnionego w pociągu posiadacza biletu nieostemplowanego uważa się za podróżnego, jadącego bez biletu; ponosi on wszelkie wynikające z tego powodu skutki.

7. Podróżni, jadący z zagranicy do Poznania, mogą korzystać z ulgi, wyszczególnionej w p. 1, na podstawie umyślnych biletów kuponowych, uprawniających bezpośrednio lub drogą okrężną do ulgowego przejazdu od danego punktu granicznego do Poznania i z powrotem do tegoż lub do innego punktu granicznego.

8. Do biletów, wydanych w myśl p. 7, nie mają zastosowania przepisy, zawarte w punktach 3 i 4. Odnośnie do czasu ważności i możliwości przerywania podróży stosuje się normalne przepisy, ustalone dla biletów kuponowych.

9. Bilety powrotne wydaje się w okresie 7-dniowym przed otwarciem P. K. W. i w czasie jej trwania.

II. Przy przejazdach grupami.

1. Grupy podróżnych, złożone co najmniej z 25 osób, przewozi się do Poznania i z Poznania na odległość co najmniej 30 km. w wagonach klasy I, II i III pociągów osobowych, mieszanych lub pośpiesznych za opłatą połowy taryfy normalnej.

2. W razie zgłoszenia się grupy podróżnych w liczbie mniejszej, niż 25 osób, pobiera się opłatę obliczoną za 25

osób. W jednej klasie opłata nie może wynosić mniej niż za 25 osób.

3. Celem uzyskania ulgi powyższej przewodnik grupy powinien przedstawić kasie biletowej przynajmniej na 24 godziny przed zamierzonym wyjazdem zgłoszenie na piśmie, zawierające: nazwisko przewodnika grupy, ilość uczestników wycieczki, dzień wyjazdu, oznaczenie klasy wagonu i rodzaju pociągu.

Zgłoszenie takie może być uwzględnione nawet na dwie godziny przed odejściem wyznaczonego do wyjazdu pociągu, o ile nie zachodzi potrzeba dostawienia oddzielnych wagonów lub zwiększenia siły pociągowej.

Przy wykupieniu biletów przewodnik grupy powinien przedstawić kasie biletowej podpisany przez siebie imienny wykaz uczestników wycieczki.

Wykaz po ostemplowaniu zwraca się przewodnikowi, który powinien go okazywać przy kontroli biletów, a po ukończeniu podróży oddać łącznie z biletem.

Każdy z uczestników wycieczki powinien być zaopatrzony przez przewodnika grupy w kartę uczestnictwa, która powinna zawierać: numer porządkowy z wykazu imiennego, nazwisko uczestnika wycieczki, datę wyjazdu i podpis przewodnika grupy.

4. Kolei przysługuje prawo ze względów ruchowo-technicznych zastosować uproszczone warunki przejazdu, jako to: wyznaczyć wagony klasy IV lub nawet towarowe, doczepić je do pociągu mieszanego, ograniczyć przejazdy ulgowe grup w pociągach pośpiesznych i t. p.

5. Grupy podróżnych nie mogą wymagać wyznaczenia dla swego przejazdu oddzielnych wagonów lub przedziałów.

6. Przejście do klasy wyższej lub do pociągu droższego nie jest dozwolone.

7. Z ulgi, wyszczególnionej w punkcie 1, można korzystać: przy przejazdach do Poznania — w czasie trwania P. K. W. i w okresie 7-dniowym przed jej otwarciem, a przy przejazdach z Poznania — w czasie trwania P. K. W. i w okresie 7-dniowym po jej zamknięciu.

Kwatery.

Kwatery przydziela Miejskie Biuro Kwaterunkowe w Poznaniu. Przy każdej kwaterze ustanowionym będzie z ramienia tegoż Biura gospodarz, którego zarządzeniom zakwaterowani bezwzględnie podporządkować się muszą.

Każda z Dzielnic wyznaczy kwatermistrza i kwatermistrzynię Dzielnicowych, każdy Okręg — kwatermistrza Okręgowego. Kwatermistrzowie i kwatermistrzynie stawia się w Kwaterunkowej Komisji Złotowej (Poznań, Zielone Ogródki, druh Fellner) w dn. 26 czerwca i przejmą wyznaczone kwatery od Komisji Złotowej.

W dzień przyjazdu kwatermistrzowie i kwatermistrzynie spotkają swe Okręgi na dworcu i zaprowadzą je do wyznaczonych kwater.

Kwatermistrzowie i kwatermistrzynie łącznie z gospodarzami kwater czuwają nad przestrzeganiem na kwaterach przepisów obowiązujących. Poszczególnym uczestnikom zlotu nie wolno zwracać się z żądaniami i reklamacjami do gospodarzy kwater bezpośrednio, lecz tylko za pośrednictwem swych kwatermistrzów lub kwatermistrzyń.

Przy wyjeździe kwatermistrzowie i kwatermistrzynie zdają gospodarzom kwatery w porządku.

Każdy Okręg otrzyma kwaterę dla takiej ilości uczestników, jaką ilość kart złotych wykupi, na czas od 28 czerwca do 1 lipca. Komisja złotowa nie jest obowiązana uwzględniać żądań późniejszych lub na czas dłuższy.

Każdy zakwaterunkowany otrzyma siennik względnie łóżko z siennikiem. Koc, prześcieradło, ręcznik i mydło winien przywieść z sobą.

Za zaginione na kwaterze przedmioty Miejskie Biuro Kwaterunkowe ani też Komisja Złotowa nie odpowiadają. Kwatermistrzowie i kwatermistrzynie winni zatem ustanowić na kwaterach odpowiednie dyżury.

Wyciąg z przepisów, obowiązujących na kwaterach Miejskiego Biura Kwaterunkowego w Poznaniu.

- 1) Kwatery masowe Miejskiego Biura Kwaterunkowego, podzielone są na samodzielne zbiorowe jednostki administracyjne, posiadające własnego gospodarza, podlegającego służbowo dyrektorowi Miejsk. Biura Kwaterunk.
- 2) Gospodarz kwatery masowej odpowiedzialny jest za całość inwentarza M. B. K., przestrzeganie porządku, czystości i urządzeń higienicznych, oraz wszelkich zarządzeń M. B. K., dlatego wszyscy, którzy kwaterę zajmują, jego zarządzeniom bezwzględnie podporządkować się muszą.
- 3) Gospodarz wydaje kwatery tylko takim lokatorom, którzy wylegitymują się kartą kwaterunkową M. B. K., kontrasygnowaną przez Komisję Złotową, wystawioną na czas od 28 czerwca do 1 lipca 1929 r.
- 4) Zasadniczo M. B. K. nie przedłuża kart kwaterunkowych kwater masowych. W wyjątkowych i uzasadnio-

- nych wypadkach M. B. K. może przedłużyć kartę kwaterek, według własnego uznania, o ile kierownik wycieczki lub lokator zgłosi się do gospodarza z kartą kwaterek, conajmniej na 24 godziny przed upływem terminu, na jaki kwatery była wynajęta.
- 5) Gospodarzowi nie wolno pobierać od lokatorów żadnych opłat lub napiwków, poza opłatą za wypożyczenie ręcznika, która wynosi 20 gr.
 - 6) Na kwaterach masowych, oraz w ich najbliższym otoczeniu *wzbronione jest surowo*: palenie tytoniu, gotowanie, wzniesienie ognia, oraz przechowywanie łatwopalnych przedmiotów.
 - 7) Osobom obcym wstęp do kwaterek masowych jest surowo wzbroniony. Za zaginione przedmioty lokatora M. B. K. nieodpowiada.
 - 8) W czasie snu od godziny 23-ej ma panować na masowych kwaterach bezwzględna cisza.

Wyżywienie.

W specjalnie pobudowanych na boisku sokolem, obok stadionu, kioskach uczestnicy zlotu mogą otrzymywać od godz. 7-ej rano do godz. 8-ej wieczorem kawę, herbatę, pieczywo, potrawy gorące, piwo i wodę sodową po cenach, ustanowionych przez Komisję złotową i oznaczonych — w wywieszonych na miejscu cennikach. Koszta całodziennego skromnego, lecz dostatecznego, wyżywienia w tych kioskach zawierać się będą w granicach od 3 do 4 złotych.

W restauracjach i jadalniach na mieście ceny obiadów wynosić będą od 1,50 do 2,50 złotych.

Legitymacja i odznaka zlotowa.

1. Każdy uczestnik czy uczestniczka zlotu obowiązani są przed wyjazdem na zlot wykupić legitymację złotową.
2. Legitymacja zlotowa kosztuje zł. Sześć i daje posiadaczowi prawo do:
 - 1-o otrzymania bezpłatnie odznaki zlotowej.
 - 2-o korzystania bezpłatnie ze wspólnej kwatery w czasie od 28 czerwca do 1 lipca,
 - 3-o nabywania żywności w kioskach na boisku sokolem,
 - 4-o bezpłatnego wstępu na zawody i próby ćwiczeń,

- 5-o jednorazowego bezpłatnego wstępu na wyznaczoną trybunę na pokazy zlotowe w określonym dniu.
- 6-o 50% zniżki przy wejściu na Wystawę,
7-o korzystania ze zniżek kolejowych.
3. Duplikaty legitymacji i odznaki zlotowej wydawane nie będą, należy przeto uważać, by legitymacji swej i odznaki nie zgubić.
 4. Legitymację należy przez cały czas zlotu, od chwili wyjazdu z gniazda do chwili powrotu doń, nosić przy sobie i okazywać ją na żądanie Władz Sokolich a także przy wejściu na kwaterę, na boisko sokole, na Wystawę i t. p.
 5. Odznakę zlotową należy również przez cały czas zlotu nosić na piersi z lewej strony, po nad odznaką gniazdową.
 6. Zarząd każdego Okręgu przed dn. 1 czerwca zawiadomi Komisję Złotową Sokolstwa polskiego w Poznaniu (Zielone Ogródki) o ilości uczestników zlotu z tego Okręgu z podaniem liczby: druhów ćwiczących i niećwiczących, druhen ćwiczących i niećwiczących, młodzieży męskiej i młodzieży żeńskiej, poda dokładny adres, pod jakim mają być wysłane legitymacje i odznaki zlotowe oraz przeszle należność za żadaną ilość legitymacji (P. K. O. w Poznaniu na konto Nr. 209.822).
 7. Zgłoszenia o legitymacje, napływające po 1 czerwca mogą być przez Komisję Złotową nieuwzględnione. Zgłoszenia bez wpłaty należności uwzględniane nie będą. Pojedyncze zgłoszenia uczestników lub gniazd nie będą zupełnie brane pod uwagę.
 8. Tylko legitymacje wypełnione, t. j. z wpisaniem imieniem i nazwiskiem posiadacza oraz nazwą okręgu i gniazda, do których należy, są ważne. Obowiązek wypełnienia legitymacji ciąży na Zarządach Gniazd.

Ubiory.

Ubiór polowy druhów stanowią:

Cz a p k a r o g a t y w k a, typu sokolego z tegoż koloru sukna, co i czamara, ciemny żółty daszek, (bez okucia) i także podpinka z guzikami białymi gładkimi, pióro sokole, przyszyte na kokardce, koloru karmazynowego z obwódką białą przypięte sokolikiem z lewej strony czapki, pośrodku lewej kwatery.

C z a m a r a K o ś c i u s z k o w s k a sukienna, koloru szaro-piaskowego takiej długości, że brzeg jej przypada na wy-

sokości osady palców dłoni, wolno opuszczonych ramion, z kołnierzem stojąco wykładanym, średniej wysokości. Prząd czamary, przyozdobiony z każdej strony 6-ma taśmami podwójnymi, 10-cio centymetrowej długości, barwy ciemniejszej niż czamara, z lewej strony w taśmach dziurki do zapinania, z prawej guziki skórzane, podszewka dobrana do koloru czamary.

Z tyłu czamary na każdej stronie po trzy fałdy od pasa w dół, z tych środkowe na przedłużeniu szwów plecowych, ponad fałdami środkowymi po jednym guziku.

Pod lewą środkową fałdą — kryte przecięcie (rozporek) zapinane na zatrzaski, kieszenie w tyle ukryte w fałdach.

Rękawy gładkie zakończone mankietami wywinętymi na zewnątrz i przyszytymi do rękawów.

Na dolnym szwie rękawa mankiety są nieco szersze, tak iż tworzą ząb.

Na ramionach naramienniki ze sznura 5 — 6 mm. średnicy, podwójnie splecionego, na rękawach przyszyte, a przy kołnierzu spięte na guzik.

Na czamarze pod naramiennikami sznur pleciony grubości do 10 mm., spadający na piersi oraz na plecy, zakończony z jednej strony pętelką, z drugiej barylką do spinania.

Naramienniki i sznur koloru taśm na piersiach.

Spodnie sukienne tegoż koloru, co czamara, niezbyt szerokie, lecz również nie zbyt wąskie kroju ułańskiego, założone w cholewy.

Zabrania się naszywania lampasów lub kolorowych wypustek na spodniach.

Koszula wpuszczona w spodnie z kołnierzem stojącym lub stojąco wykładanym, koloru takiego jak czamara, lub doń zbliżonego.

Pas skórzany na 5 cm. szeroki, koloru brązowego, spięty na zwykłą klamrę.

Buty z cholewami kroju polskiego (mogą być także i sztylpy) koloru brązowego (nawet można nosić czarne).

Ubiór uroczysty druhów stanowią

Czapka, czamara, spodnie, pas, buty, jak w stroju polowym, dopełniają rękawiczki łosiowe (jasno-kremowe do prania).

Koszula koloru karmazynowego, satynowana, niebłyszcząca, gładka, z krytym zapięciem na przodzie, z kołnierzykiem stojącym wysokości 3 — 4 cm., zapiętym na spinkę z gołdem sokolem.

Pod koszulą kołnierz biały stojący, wystający ponad kołnierz koszuli do 1 centymetra. Przy rękawach mankiety białe zwykle, wystające poza mankiety koszuli do 2 centymetrów.

Przy używaniu stroju uroczystego w lokalach zamkniętych jak np. na wieczorkach, koncertach i przedstawieniach sokolich, wolno zamiast spodni krótkich i butów z cholewami używać spodni długich oraz zwykłych butów bez cholew.

Na czamarze po lewej stronie pomiędzy drugą a trzecią taśmą umieszcza się białą wstążeczkę z czerwonymi brzegami, z napisem gniazda.

Do pochodu dopuszczeni zostaną również druhowie, przybyli na zlot w stroju polowym ćwiczebnym, obowiązującym w stałych drużynach sokolich.

Ubiór uroczysty druhen stanowią:

Kapelusz z materiału bawełnianego, ciemno-granatowego „ryps“, formy używanej dotychczas, z lewej strony wywinięcie, przytwierdzone sokolikiem, na tle rozetki biało-karmazynowej, pod rozetką zatknięte piórko sokole, nachylone do tyłu, sięgające nie wyżej główki kapelusza.

Bluzka z materiału bawełnianego „panama“ (rodzaj piki), krój angielski, kołnierz wykładany a la Słowacki, zakończony kokardką ze wstążeczki granatowej, szerokiej na 2 cm., długiej na 1 mtr. Rękawy długie wszywane z mankietami koszulkowymi, wykładanymi, zapiętymi na spinkę białą. Dół bluzki wykończony zakładem przystębnowanym na wierzchu, szerokim na 7 cm. W zakład z prawej strony wszyta kryta kieszonka. Długość bluzki sięga 20 — 27 cm. poniżej pasa, zależnie od wzrostu.

Żakiet z materiału wełnianego ciemno-granatowego, gładkiego (boston lub sukno), krój angielski, gładki, z kołnierzem wykładanym z wyłogami ciemno-karmazynowymi. Pasek szeroki na 2 cm. zapięty z lewej strony na klamerkę, obszyta materiałem. Żakiet zapięty na cztery guziki, rozmieszczone od góry w ten sposób, by ostatni guzik był 10 cm. poniżej pasa. Po bokach u dołu nastębnowane 2 kieszenie z klapkami zapinanymi na 1 guzik, u góry z lewej strony także — mniejsza kieszonka. Na dole rękawów naszyte po 2 guziki. Długość żakietu mierzy się według opuszczonego w dół ramienia i zamkniętej w pięść ręki. Guziki czarne rogowe, do żakietu, paska i kieszeni 2 cm. średnicy, do rękawów 1½ cm. średnicy. Podszewka pod żakiet karmazynowa.

Spódniczka z materiału jak żakiet, z dwiema kontrafałdami po bokach, po jednej z każdej strony, zastębnowanymi na biodrach. Długość spódniczki 35 cm. od ziemi.

Obuwie czarne, na niskich obcasach.

Pończochy czarne, nieprzezrocyste.

Na żakiecie, ponad kieszonką umieszcza się białą wstążeczkę z czerwonymi brzegami z napisem gniazda.

Uroczysty strój młodzieży sokolej stanowią:

Dla młodzieży męskiej.

Koszula czerwona, z długimi rękawami kołnierzem wykładanym (a la Słowacki). Spodenki drelichowe granatowe krótkie z kieszonką z tyłu. Pas brązowy skórzany 4 cm. szeroki ze sprzączką. Pończochy czarne, zawinięte pod kolanem. Buciki czarne. Czapka granatowa (starego przedwojennego kroju okrągła, a denko satynowe czerwone z czterema małymi różkami. Z lewego boku rozetka z Sokolikiem.

Na koszuli po lewej stronie powyżej kieszeni umieszcza się białą wstążeczkę z czerwonym brzegiem z napisem gniazda.

Dla młodzieży żeńskiej.

Granatowy mały berecik z rozetką i Sokolikiem z lewej strony. Bluzeczka czerwona satynowa krój kimono z krótkimi rękawami, kołnierzyk wykładany (a la Słowacki), na nim nałożony kołnierzyk biały. Na dole bluzki w pasku wszyte dwie kieszonki. Spódniczka granatowa plisowana długa na 10 cm. od ziemi w klęku. Pończochy czarne, zawijane pod kolanem, trzewiki czarne.

UWAGA: Berety i czapki wskazane jest dla jednolitego wyglądu zakupywać w Wydziale Dostaw Sokolich.

Na bluzeczce po lewej stronie umieszcza się białą wstążeczkę z czerwonymi brzegami z napisem gniazda.

Strój ćwiczebny.

Druhowie.

Strój ćwiczebny powinien być pod każdym względem wzorowy. Dodatkowo wrażenie świeżości wolnych w dużej mierze zależy od stroju ćwiczebnego. Pamiętać należy, że jedna koszulka nie wystarczy, zbródzi się podczas próby lub w pierwszym dniu ćwiczeń. Nie wypada aby koszulka była poplamiona, zabarwiona na różowo, wyżółkła lub wymięta przy publicznym wystąpieniu. Powinna być biała bez żadnych plam i bez godeł sokolich jakie się często spotyka na koszulce, powinna być obcisła by się nie fałdowała i zwisała niedbale przy ćwiczeniach.

Spodnie trykotowe ciemno-granatowe nie powinny być obcisłe i z wygniecionymi, kolanami, dostatecznie obszerne zapięte na czerwony pasek z strzemiączkami wyłożonemi nazewnątrz.

Pantofle czarne płócienne lub skórzane, dobrze dopasowane, a nie rozdeptane jak stare papucie.

Strój ćwiczebny powinien być o ile możności nowy, może być i stary nieco przenoszony, tylko na miły Bóg nie taki, że wygląda jak fartuch kowalski albo łachman cygański w którym ćwiczący wygląda jak straszycło, a nie okaz zdrowia siły i krasy. Pamiętać należy, że złot nasz jest pokazem piękna, młodości i życia, nie należy go więc szpeciń niedbałym i nieestetycznym strojem ćwiczących.

UWAGA: Na piersiach na koszulce ćwiczebnej na 5 cm. od oblamowania umieszcza się białą wstążeczkę z czerwonymi brzegami z napisem gniazda.

Młodzież męska.

Ciemno granatowe płócienne (drelichowe) spodenki, bez koszulki, w pantofelkach bez pończoch.

Druhny:

Nakrycie głowy — przepaska ze wstążki karmazynowej, szerokiej na 4 cm., z kokardką wiązaną nad lewym uchem. Długość wstążki 1 mtr.

Bluzka z materiału bawełnianego białego „rogózka“ krój kimonowy, kołnierz wykładany a la Słowacki, bez krawatki. Dół bluzki wykończony zakładem przystębnowanym na wierzchu, szerokim 7 cm. W zakład z prawej strony wszyta kryta kieszonka. Długość bluzki sięga 20 — 27 cm. poniżej pasa, zależnie od wzrostu. Rękawki krótkie, sięgające 12 cm. poniżej ramienia.

Szara warki z materiału bawełnianego ciemno-granatowego „gabardina“, ściągnięte na gumkę w pasie i powyżej kolan.

Pończochy czarne nieprzezroczyste.

Pantofle gimnastyczne płócienne lub skórkowe czarne.

UWAGA: Na bluzce po lewej stronie umieszcza się białą wstążeczkę z czerwonym brzegiem z napisem gniazda.

Młodzież żeńska.

Na głowę czerwona wstążka szer. 4 cm. związana z tyłu. Bluzeczka ta sama co w stroju uroczystym. Spódniczka ta sama co w stroju uroczystym. Pod spódniczką granatowe krótkie lekkoatletyczne majteczki. Nogi bez pończoch, tylko w czarnych gimnastycznych pantofelkach.